

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 586/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. novembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou Ivan Syrový, s. r. o., Kadnárova 83, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ivan Syrový, PhD., vo veci namietaného porušenia základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10 Co 445/2009 z 15. júna 2010 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 511/2015 z 28. júna 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. októbra 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1

a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 10 Co 445/2009 z 15. júna 2010 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 511/2015 z 28. júna 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Z podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola v procesnej pozícii žalovanej účastníčkou konania vedeného na Okresnom súde Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 4 C 145/1997 v právnej veci určenia predmetu dedičstva. Súd prvej inštancie rozsudkom určil, že do dedičstva po nebohej [REDAKOVANÉ] patria aj nehnuteľnosti bližšie označené vo výroku rozsudku. Krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a určil, že do dedičstva po nebohej [REDAKOVANÉ] patria aj nehnuteľnosti bližšie označené vo výroku rozsudku (*de facto* išlo o potvrdzujúci rozsudok, pozn.). Krajský súd zároveň vyslovil prípustnosť dovolania proti tomuto rozsudku. Najvyšší súd po predchádzajúcom zrušení jeho skoršieho rozsudku o zamietnutí dovolania ústavným súdom (III. ÚS 2/2015) napadnutým rozsudkom opätovne dovolanie zamietol pre nedôvodnosť podľa § 448 Civilného sporového poriadku.

3. Porušenie označených práv (bod 1) vidí sťažovateľka v nesprávnom posúdení otázky nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním žalovanými a ich právnymi predchodcami krajským súdom, ako aj najvyšším súdom. Sťažovateľka vytýka najvyššiemu súdu skutočnosť, že sa nevysporiadal nielen s otázkou dobromyseľnej držby a vydržania, ale aj s otázkou ochrany dobromyseľného nadobúdateľa. Podľa sťažovateľky si najvyšší súd nespĺnil svoju povinnosť uloženú mu nálezom ústavného súdu zo 16. júla 2015 vysporiadať sa s jej dovolacími námietkami, čo zakladá nepreskúmateľnosť jeho rozhodnutia.

4. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie označených práv (bod 1) napadnutými rozsudkami krajského súdu a najvyššieho

súdu, tieto rozsudky zrušil, vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a zaviazal krajský súd a najvyšší súd každého v jednej polovici uhradiť sťažovateľke trovy konania.

II.

5. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25

ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde) (napr. I. ÚS 235/03, I. ÚS 156/04, II. ÚS 267/04, IV. ÚS 35/04, I. ÚS 109/06).

8. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu sťažnosť nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti (napr. I. ÚS 22/02), pričom ústavný súd rovnako vyslovil, že nedodržanie zákonnej lehoty na podanie sťažnosti je zákonom ustanoveným dôvodom na jej odmietnutie ako oneskorene podanej (IV. ÚS 28/02), a zároveň uviedol, že ide o takú lehotu, ktorú nemožno predĺžiť ani nemožno odpustiť jej zmeškanie (I. ÚS 84/02, IV. ÚS 36/03). Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na jednu zo základných zásad práva, ktorou je *vigilantibus iuris*, teda bdelym patrí právo alebo nech si každý stráži svoje práva, vrátane zachovania lehoty na podanie sťažnosti pred ústavným súdom. Na základe uvedeného ústavný súd uzatvára, že sťažnosť sťažovateľky bola podaná oneskorene, a preto ju ústavný súd uznesením odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.)

9. Sťažovateľka v konaní pred ústavným súdom namietala porušenie označených práv (bod 1) napadnutým rozsudkom krajského súdu, ako aj napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

Ústavný súd lustráciou na okresnom súde zistil, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu z 28. júna 2017 nadobudol právoplatnosť 27. júla 2017.

Posledný deň 2-mesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti pripadol na 27. september 2017.

Keďže sťažnosť sťažovateľky bola na poštovú prepravu podaná 17. októbra 2017 (ústavnému súde doručená 20. októbra 2017, pozn.), je zjavné, že bola podaná po uplynutí lehoty dvoch mesiacov uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

10. Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je časovo obmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, s prihliadnutím na dátum právoplatnosti rozsudku najvyššieho súdu (pozri bod 9), ako aj so zreteľom na deň doručenia sťažnosti ústavnému

súdu (pozri bod 9) ústavný súd považoval za dostatočne preukázané podanie sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty (obdobne napr. III. ÚS 315/05, III. ÚS 81/06, I. ÚS 20/2015). Keďže zmeškanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti nemožno odpustiť, ústavný súd sťažnosť odmietol ako podanú oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

11. Nad rámec ústavný súd na margo splnomocnenia, ktoré sťažovateľka predložila spolu so sťažnosťou, iba stručne dodáva, že predloženie kvalifikovaného splnomocnenia je zákonnou povinnosťou vyplývajúcou z § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde, v zmysle ktorého sa k návrhu na začatie konania musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom. Ústavný súd v zhode so svojou skoršou judikatúrou považuje za potrebné zdôrazniť, že zmyslom inštitútu splnomocnenia je, že sa udeľuje inej osobe v rozsahu vymedzenom splnomocniteľom, pričom splnomocniteľ uvedeným úkonom dáva tretím osobám najavo, v akom rozsahu ho splnomocnená osoba zastupuje.

Ústavný súd vzhľadom na dikciu ustanovenia § 20 zákona o ústavnom súde konštatuje, že hoci sťažovateľka prostredníctvom kvalifikovaného zástupcu s návrhom doručila aj splnomocnenie pre advokáta na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, predmetné splnomocnenie nebolo udelené na zastupovanie vo veci namietaného porušenia sťažovateľkou označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu, ale len na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom v rozsahu napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, čo zakladá dôvod pre odmietnutie sťažnosti v tejto časti aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľky už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2017